

UFO-NYTT

Nr: 2
1 9 7 9
Årgång 3

Efter Guldåldern

*Kavalkad över aktuella
UFO - händelser och ökad
kunskap om UFO - fenomen*

UTGIVEN AV:

**KALMAR ÖLANDS
UFO-FÖRENING (UFO-KÖ)**
Box 3001, 381 03 KALMAR
Telefon 0485-371 48
Postgiro 92 64 11 - 0

UFO - NYTT

Är en informations-
och medlemstidning,
Utgiven av:

**KALMAR ÖLANDS
UFO-FÖRENING (UFO-KÖ)**
Box 3001, 381 03 KALMAR
Telefon 0485- 373 33
Postgiro 92 64 11 - 0

Redaktör och ansvarig
utgivare:

Bert Petersson,
Tel: 0485 - 373 33

Red. Sekr.

Leif Andersson,
Tel: 0485 - 373 33

Redaktionens adress:

UFO - NYTT,
Box 3001,
381 03 Kalmar.

Allt arbete med denna
tidning: planering
tryckning m.m. sker
ideellt och oavlönat.
"Tidning" låter kanske
lite ambitiöst och det
skall därför klart
sägas ifrån, att tryck-
utförande och utseende
spelar här en underord-
nad roll. Textmaterialet
kommer inte heller att
redigeras - stavfel och
grammatiska snedsprång
får också tolereras.

FÖRENING-S- AKTUELLT

Med detta nummer av UFO-NYTT
följer en planeringskalender
för år 1979. Som Du ser av
den så är det nattobservation
och möte, i stugan på Öland,
den 21 april. Då är Du varmt
välkommen till Öland. Du behö-
ver inte tänka på att ta med
mat och dryck, i klubbstugan
kan Du köpa korv och läsk till
självkostnadspris.

Den sista tiden har det varit
ganska lugnt på ufo-fronten.
Enda stället där det rör på
sig är på tidningarnas insänd-
arspalter. Så har Du något på
hjärtat som rör ufo så fatta
pennan och skriv. Samtidigt som
Du ändå håller på att skriva så
skriv en insändare/referat till
UFO-NYTT. Tack på förhand!!!

Bert Petersson.

Bidrag från läsekretsen i form av artiklar
och diskussionsinlägg mottages tacksamt.
För att underlätta den redaktionella bear-
betningen, bör manuskripten skrivas på
skrivmaskin, med enkelt radavstånd. Var god
observera att manus endast skrives på
bladets ena sida.

Bidrag kan sändas direkt till: UFO - NYTT,
Box 3001,
390 03 Kalmar.

Så ser det ut på Venus!

MOUNTAIN VIEW, Kalifornien
Intensiva blixtar i atmosfären och kemiska eldar på ytan. Så ser det ut på Venus enligt data från de amerikanska rymdsonderna Pioneer Venus I och II.

Rymdflugstyrelsen NASA ger oss nya rön, två månader efter sondernas ankomst till Venus.

Blixterna i Venus-atmosfären kan förekomma så ofta som 100 gånger på fem minuter. Företeelsen registrerades av Pioneer Venus I, som ligger i omloppsbana runt Venus.

Troligen syns blixterna inte från planetens yta, säger NASA-forskarna. Fenomenet har registrerats även av en sovjetisk rymdsond.

Den mystiska glöden på ytan upptäcktes av sonder på Venus skuggsida. Forskarna blev överraskade.

Det kan vara "kemiska eldar" på ytan eller i den mycket täta och heta lägre atmosfären, tror man.

Kanske rör det sig om kemiska reaktioner med svavel. Även själva rymdsondernas elektriskt laddade ytor kan tänkas utlösa fenomenet.

Forskarna har funnit tre tydliga molnlager i atmosfären, med en sammanlagd höjd av 20 kilometer.

Det översta molnlagret håller ungefär 13 grader Celsius, det mellersta 20 och det undre 200. Endast det nedre lagret är så ogenomskinligt att det påminner om molnen på jorden.

Svavelsyra och flytande och fast svavel i olika former tycks fällas ut från molnen. Materialet förångas och sprids ut på väg nedåt, berättar forskarna.

Man kan ännu inte förklara varför det finns mer av ädelgaserna neon och argon på Venus än på jorden. Upptäckten av gaserna kan kullkastat teorin att solen och planeterna bildades ungefär samtidigt.

Andra upptäckter på Venus:

- En jordliknande topografi med bergartade strukturer och stora plana områden.

- Atmosfären består främst av koldioxid och mindre delar kväve, helium, neon och argon.

UFO på Gran Canaria

En UFO-händelse liknande den för några år sedan, har inträffat på Gran Canaria.

En man från våra trakter, men som numera är bosatt i Las Palmas, berättar i ett brev till anhöriga om en sensationell händelse på Gran Canaria. Måndagen den 5 mars kl 20.10 uppenbarade sig ett enormt stort lysande objekt. Massor av människor var i rörelse och kunde beskåda föremålet som stod stilla på 500 meters höjd. Det liknade en lampa och skenet var oerhört starkt.

Efter en halv timme gick objektet upp till 2000 meter varvid det kvarlämnade ett moln. Efter ytterligare en stund gick föremålet rakt upp till 30.000 meter.

Tidningarna i Las Palmas har utförligt beskrivit händelsen och många vittnen har intervjuats, däribland flera vetenskapsmän. Alla är övertygade om att det inte kunnat vara något från vår värld.

GUNNAR SCHELIN
Borgholm

Storfot – monsterapa eller fantasifoster?

Doktor Grover Krantz, antropolog vid Washington State University i Pullman, kör ibland på nätterna omkring i sin bil med geväret vid sidan och patroner i fickan.

Det är ett helt udda beteende för den magerlagda och skäggprydda Krantz. Han är ingen jägare. Hans samvete plågar honom än i denna dag därför att han sköt ett rådjur när han var 14.

Men på nätterna beväpnar han sig inför mötet med Storfot, en gigantisk, hårig, apliknande varelse som påstås uppehålla sig nära Stilla havskusten i USA:s nordvästra del. Mer än tusen personer kan svära på att de har sett Storfot, några har till och med försökt fotografera honom. I Kanada kallas Storfot för Sasquatch, ett indianskt ord för stor man.

Krantz är kanske den enda av vetenskapsmännen som helt och fullt tror på Storfots existens. Några är tveksamma, men de flesta avfärdar monstret som ett påhitt.

Krantz började intressera sig för Storfot för ett tiotal år sedan, när en sheriff kunde svära på att han sett varelsen. Han blev helt övertygad

när en journalist inbjöd honom till Bossburg, Washington, och visade ett tusental fotavtryck.

Krantz fastslog att fotavtrycken var äkta och berättade detta för alla som ville lyssna på honom. Inte minst detta bidrar till att han gärna ser att en Storfot infångas.

– Även om vi lyckas fotografera en Storfot ända in till tonsillerna, lär det inte övertyga de akademiska kretsarna. Vi behöver kroppen eller åtminstone benlämningar, konstaterar han surt.

Det sista skrämmet John Beckjord i Seattle, som också tror på Storfots existens:

– Det kan vara den felande länken, säger han. Vi kan ha större chans att kommunicera med det här djuret än med något annat. . .

Alla vet att den som först lyckas fånga Storfot har framtiden säkrad. Därför är det också många tråtor och processer kring den lika mys-

„Många har jagut och många jagar Storfot. Kanske finns det en viss risk för att tecknaren rätt uppfattat situationen som den kan bli om Storfot verkligen fångas

tiska som obekanta varelsen.

Det finns dock personer som mera officiellt har till uppgift att söka efter Storfot – och att hålla honom vid "liv". En av dessa är irländaren Peter Byrne, som driver Storfots informationscentrum och en utställning kring den okända varelsen. Utställningen och kontoret finns i Hood, Oregon.

Byrne har fått pengar för sitt sökande från ett vetenskapligt sällskap i Boston, ett sällskap som också deltar i sökandet efter Loch Ness-odjuret.

Krantz däremot betalar själv sitt

letande. Han lägger årligen ut några tusen dollar på Storfot:

– Vad skulle jag annars göra med pengarna? frågar han. Jag lever ju ensam med två hundar.

I maj förra året hölls också den första konferensen med både troende och icke-troende Storfot-intresserade. Doktor Majorie Halpin, antropolog från Vancouver, hade lyckats samla ihop ett representativt sällskap. Konferensen utmynnade dock i ett "jaså" – med de verkligt troende på ena sidan och tvivlarna på den andra. (FLT-AP)

KAY BARTLETT

Första bilderna från Jupiter

PASADENA (TT-Reuter) Amerikanska rymdfarkosten Voyager 1 har nått den förutbestämda observationspunkten på ca 275 000 km avstånd från Jupiter och börjat sända bilder till jorden av den väldiga planeten.

Vetenskapsmän och geologer på Pasadena-laboratoriet i Kalifornien jublade när de såg bildskärpan. Materialet sägs vara ovärderligt för analysering av Jupiters atmosfär, det enorma magnetfältet och energitubrotten som har en styrka motsvarande blixnar.

Strålningen var intensiv. Projektledaren dr Robert Parks omtalade att han var tvungen att stänga av en ljusmätare som annars kunde ha skadats. Flygdatorsystemet hade saktats med en och en halv sekund, vilket innebar att alla funktioner ombord på Voyager var något långsammare än beräknat.

Strålningsproblemet hade man emellertid räknat med och allt rätar till sig igen så snart Voyager kommer ur strålningszonen, framhöll Parks.

Chefen för bildanalysen, dr Bradford Smith, sade att det var för tidigt att uttala sig i fråga om det finns liv på Jupiter, men hittills ingående informationer tydde på motsatsen.

Molnmönstret över Jupiter är olik allt som bildas på jorden. Forskarna söker efter hål i molntäcket, genom vilka de skall studera energiläckor till atmosfären. De är särskilt intresserade av Den stora röda fläcken.

Den är ett rödbrunt ovalt område i Jupiters atmosfär, bredare än tre jordar placerade sida vid sida.

Bland de foton man fått i Pasadena från de radiostyrda kamerorna på Voyager 1 är bilder av Amalthea, en av de 13 eller 14 månarna runt Jupiter. De visar Amalthea som en något gråaktig lysande ljuspunkt. Ytterligare studier skall göras av månarna, men det man redan har fått se är inte alls vad vetenskapsmännen hade väntat.

Foton av "tian," en annan av Jupiters satelliter, visar att den påminner om en jättelik apelsin med ett buckligt skal. Den har kratrar och kanjoner som är mer än 100 km breda och tusentals kilometer långa. Den förefaller vara täckt av en saltskorpa.

Satelliten Ganymedes, en av Jupiters större, är gulaktig i färgen. Den tycks bestå av en oförklarlig blandning av is och klippor och har en mörkbrun region.

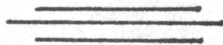
Callisto är grå och vit samt lika stor som planeten Merkurius.

Månen Europa påminner om en stor glassboll, strimmad med choklad, men forskarna tror att den har en gråstenskärna. Var och en av dessa månar reflekterar ljus på olika sätt.

Hundra experter håller nu på att granska informationerna och nya direktiv ges åt Voyager 1. "Beställningarna" tar 37 minuter och 40 sekunder för att nå fram. Rymdfarkosten befinner sig 680 milj km från jorden.

Voyager 1, som väger 900 kg, har bakom sig en 18 månader lång rymdfärd. Efter avslutat studieprogram vid Jupiter sätter den kurs mot den ringade planeten Saturnus som den kommer att nästa år på hösten.

Voyager 2 "skuggar" sin företrädare men är miljontals kilometer efter.

Den nya fysiken

I en artikel om parapsykologin i dag (Barometern den 1 febr 1979) skriver Björn Nihlén bl a, att det rör sig om en kunskap oberoende av tid och rum och, när det gäller psykokinesi, om en förmåga att "trotsa naturlagarna". I populärpress och dagstidningar förekommer ofta artiklar om det "övernaturliga". Det framställs för det mesta som något mer eller mindre bevisat, och tvivlaren bli här, liksom ifråga om UFO betraktad som en ovetenskaplig bakaststrävar.

Men vad kan nu UFO ha att göra med parapsykologi? Jo betydligt mer än vad den som betraktar de "flygande tefaten" som materiella objekt och humanoiderna som fysiska, tycks ana. UFO-logerna anser sig nämligen genom observationer veta, att UFO kan manövrera på ett sätt som materiella objekt med massa-vikt och massa-tröghet aldrig skulle kunna. Det hjälper inte att påstå, att humanoiderna kan konsten att upphäva gravitationen. Massans tröghet finns ändå kvar och skulle omöjliggöra tex flygmanöver i 90° vinkel i hög hastighet med farkoster av materia som vi känner den.

Jag har tidigare visat vilka fantastiska resultat vissa UFO-loger kommit fram till, och nu kanske det är dags att studera vad som är den "officiella" synen på de flygande fenomenen.

Ingenjören Adolf Geigenthaler, som representerar europeisk UFO-forskning, påvisar följande: UFO:s dyker upp och försvinner helt plötsligt. UFO:s accelererar helt oförklarligt och snabbt till enorma hastigheter utan att därvid ge upphov till ljudbangar. UFO:s färdas med överljushastighet, annars skulle de inte kunna dyka upp här på jorden i så stort antal och i så varierande modeller. Han anser vidare, att man måste komma fram till, att den av UFO:s använda fysiken är en för oss ännu obekant super-atomfysik, och att de i tusentals observerade fenomenen endast kan existera på basis av en sådan fysik. Man blir således knappast förvånad, då man hos Geigenthaler möter uppgiften att "den nya fysiken" räknar med följande 4 tillstånd vad gäller människan:

1. Den fysiska materiella kroppen. 2. Eterkroppen. 3. Astralkroppen och 4. Mentalkroppen.

Av dessa skall Astral- och Mentalkropparna överleva döden, vilket anses bevisat inte blott av fenomen inom parapsykologin utan även av att så gott som alla religioner betecknar denna existens som "livet efter detta". Om kropparna 1. och 2. alltså upplöses efter döden fortsätter 3. och 4. att existera i finmateriell form inom ett högre svängningsområde (frekvensområde), dvs ett helt nytt område inom naturvetenskapen, som bör betecknas som parapsyko-fysiskt. Men det måste svänga till ordentligt för att det skall bli parapsyko-fysiska manifestationer och först vid 10¹⁰ Hz (en etta följd av 30 nollor, perioder per sekund) hittar vi området där telekinesi och telepati lär manifestera sig.

Nu tror väl läsaren att vi lämnat UFO-fenomenet bakom oss, men så är inte fallet. Vi rör oss fortfarande med uppgifter ur vad, som betecknas som UFO-logins läro- och faktabok. Konsten att färdas med överljushastighet och att trotsa alla kända fysikaliska lagar ligger i att behärska den kosmiska och andliga energi, som döljer sig bakom de högsta frekvenserna och energinivåerna i universum och denna kunskapsnivå lär humanoiderna ha uppnått.

Bekräftelse på att så är fallet har man fått genom åtta kontaktpersonligheter, som på medial väg telepatiskt erhållit information från utomjordiska intelligenser, vilka påstår att de är rena energi-väsen med förmåga att förändra materien.

Det vore intressant att få veta hur våra småländska UFO-loger skulle förklara hur ett UFO ena sekunden kan göra avtryck i marken som vägde det 30 ton för att i nästa sekund med ofattbar hastighet försvinna rätt upp i stratosfären, utan att de tillgriper den av ingenjören och UFO-forskaren Adolf Geigenthaler framlagda super-fysiken.

1966 förutspådde mediet Astrid Gilmark att vi senast omkring 1980 skulle ha konstruerat en apparat med vars hjälp vi skulle kunna fånga andarnas tankesändningar på band och dessutom kunna fotografera dem. UFO-logi, parapsykofysik och parapsykologi tycks gå hand i hand mot den "nya fysiken", som jag dock ännu så länge tillåter mig att kalla

SCIENCE FICTION

Snömannen i Himalaya

en överlevande neandertalare?

SNÖMANNEN – den mystiska människoliknande varelsen i Himalaya – existerar! Sannolikt rör det sig om en sentida rest efter neandertalaren – alltså Homo Sapiens föregångare som bland annat dominerade Västeuropa för 35 000 – 75 000 år sedan! En dag kommer ett exemplar att fångas in!

Kraniet hos neandertalmänniskan

Bakom denna sensationella teori står en grupp ryska vetenskapsmän med antropologen Boris F Porshnev i spetsen, som under en lång tid har samlat in en mängd data om Snömannens eskapader.

TEORIN räknar med att dessa reliktnéandertalare är kulturellt mycket lågstående, "djur" snarare än människor, och att de i denna egenskap har kunnat existera helt vid sidan av det mänskliga samhället.

Det var under det sk geofysiska året 1957–58 som ryssarna först började intressera sig för Snömannen.

– Bit för bit uppdagas sanningen om Snömannen, sa de

då. Nära gränsen till Tibet och nordvästra Kina uppförde man ett särskilt kollektiv med uppgift att samla in så mycket data som möjligt om de mystiska varelserna.

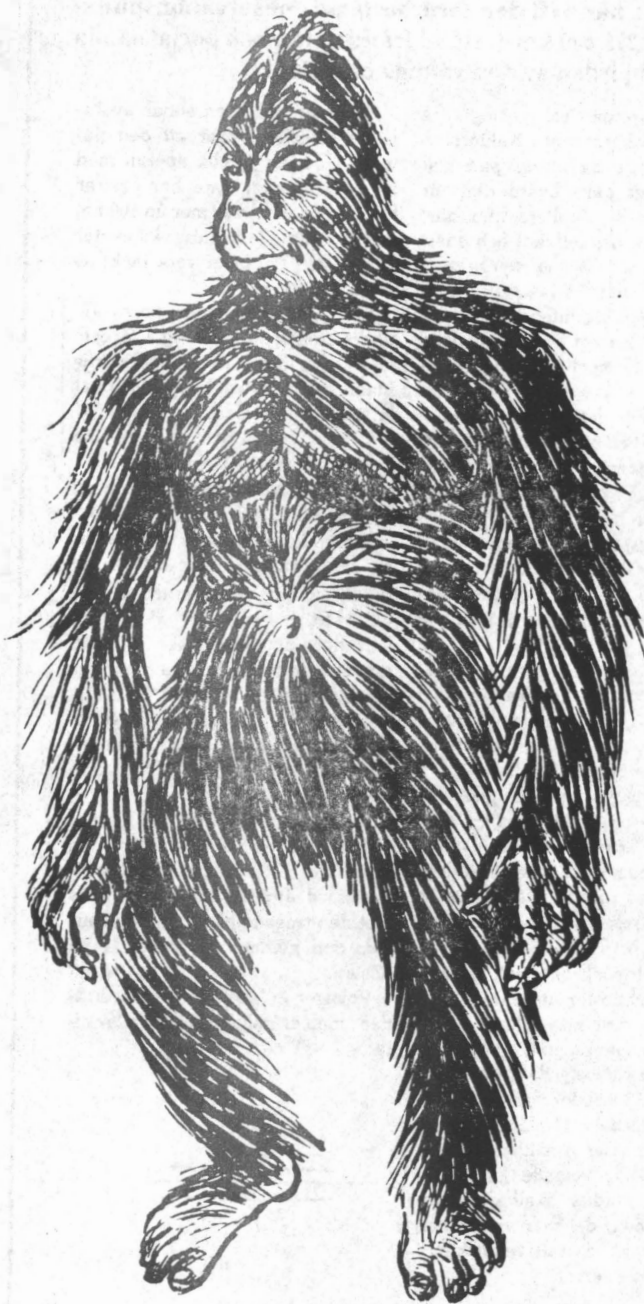
SNÖMANNEN, eller Yeti, som den kallades av bergsborna i Himalaya, blev känd i Västerlandet för drygt femtio år sedan. 1921 startade den engelske översten Howard Bury en expedition för att mäta upp Mount Everest. Det var under den expeditionen, som Bury träffade på det fantastiska:

– Vi upptäckte både har- och rävspår i snön. Men ett spår, som liknade ett mänskligt fotspår, var helt förbryllande. Våra infödda medarbetare hävdade att det var spår efter en vild, hårbväxt varelse.

SÅ FÖDDES Snömannen, Fantastiska historier kom i dagen om jätten på berget. Ibland kallades den "avskyvärda snömannen" därför att man särskilt i de högre delarna av Himalaya påstod att den kunde överfalla människor, döda dem och äta upp köttet. Sådana händelser var emellertid mycket sällsynta. I allmänhet var Snömannen en skygg varelse som noggrant undvek människan.

BESKRIVNINGAR av djurmänniskor har funnits i tusentals år, alltifrån antikens satyrer till Snömannen i detta sekel. Är det en neandertalare som hela tiden beskrivits? Tanken svindlar – och man kan inte vetenskapligt bestrida den heller.

ULF NIHLÉN

**Möte med
det okända**

DEN VITA SKEPNADEN VILLE OSS INGET GOTT

Min make var anställd som trädgårdsmästare vid Sövdeborgs Gods beläget ca 1 mil från Sjöbo i Skåne. Vi flyttade till Sövdeborg år 1966 och bodde i trädgårdsmästarbostaden, ett ca 110 år gammalt hus. Vi trivdes mycket bra i det gamla huset som låg lugnt och fridfullt vid skogen. Vårt sovrum var beläget på andra våningen mot en allé som gick ner till handelsträdgården.

En vacker kväll första året vi bodde där, gick vi tidigt till sängs och hade fönstret öppet som vanligt. Klockan ca 23.30 väcktes

jag av att en vit skepnad kom in genom vänstra fönsterrutan och svävade emot mej och svepte om mej och försvann ut genom fönstret igen. Jag blev skräckslagen och gallskrek och greps av en sådan hemsk känsla att det inte går att beskriva. Min make märkte ingenting av skepnaden utan väcktes av mina gallskrik. Detta upprepades ett par gånger, sedan vågade jag inte ligga kvar i rummet utan vi flyttade vårt sovrum till ett annat rum och någon skepnad visade sig aldrig där.

En gång övernattade min 20-

åriga systerdotter och hennes föräldrar, som aldrig hade hört talas om skepnaden, i vårt f d sovrum. Vid 24-tiden väcktes min make och jag och flickans föräldrar av ett fruktansvärt tjut från flickan som skrek att det hade kommit något vitt fram till henne och omfamnat henne. Hon kunde inte förklara vad det var bara att det var något hemskt.

För ytterligare en systerdotter, som också övernattade i samma rum vid ett senare tillfälle, visade sig skepnaden. Hon hade aldrig tidigare hört talas om skepna-

den och blev lika skräckslagen.

En sommar något år senare hade vi besök av en 12-årig flicka, Eva, som också fick bo i samma rum. När Eva hade legat där ett par nätter väcktes vi av hemska skrik. "Kom, hjälp, tag det. Det kväver mej." Hon var alldeles hysterisk men kunde inte förklara vad det var. Eva ville inte sätta sin fot i rummet mer.

Vi har aldrig fått någon klarhet i vad skepnaden ville oss, men det var absolut inte något gott, och konstigt nog var det bara kvinnliga personer det visade sig för!

"Adjö snälla lilla syster"

Jag tror att människor som tycker mycket om varandra kan nå varann genom tankeöverföring eller dylikt. Själv har jag haft en bror som jag tyckte väldigt mycket om. Eftersom vi hade en olycklig barndom kom vi att ännu mera sluta oss till varandra. Min bror Olle blev tidigt tvingad att mönstra till sjöss och vi syskon kom att leva på olika håll. Men ofta, ofta kom han till mej i drömmen. Jag minns en jul då jag gett Olle

en fin pyjamas i julklapp. Några veckor efter jul kom Olle till mej i drömmen och var så ledsen att han fläckt ner sin fina julklapp. Några veckor senare mötte jag Olle som hade ledighet. Jag frågade hur det var med pyjamasen. Olle berättade att han somnat med en stor klase druvor i famnen när han låg i kojens läste. När han vaknade var pyjamasen alldeles fläckig av druvsaften.

En natt drömde jag att Olle

klagade över magvärk. Jag står inte ut, sa han till mej. Jag vaknade och var mycket orolig. Nästa dag ringde det från ett lasarett. Olle hade fått akut blindtarmsinflammation och fått åka helikopter till sjukhuset. Men så hände det sorgligaste som kunde hända. Det var en höstnatt för flera år sedan. Som alla höstar var det stormigt. Varje kväll jag kröp i säng tänkte jag förstås på Olle. En natt kom han till mej.

Hur tydligt hörde jag inte hans röst i drömmen.

– Adjö lilla syster, sa han, adjö snälla lilla syster.

Så var han borta. Det hade inte gått många timmar nästa dag förrän jag fick ett telegram. Olles båt hade gått under med man och allt den gångna natten.

Men det händer att Olle än i dag kommer till mej med ett tröstoord i drömmen. Visst finns han!

Syster

Tog gärningsman tack vare dröm

På 40-talet tjänstgjorde jag som polisman i ett distrikt i Uppland. Vid ett tillfälle skrevs det mycket i pressen om ett ruskigt överfall på en ensamboende äldre kvinna. Missdådaren föreföll vara enarmad, enligt kvinnans utsago.

En natt efter händelsen drömde jag att jag såg gärningsmannen komma gående vid ett känt vägskaal i trakten. Även i drömmen föreföll mannen vara enarmad. Jag steg upp, klädde mig och cyklade i väg till det vägskaal jag sett i drömmen. När jag kommit fram fick jag se en man komma gående mot mig. Jag steg av cykeln och gick honom till mötes. Sedan jag visat mitt tjänstetecken

och berättat vem jag var började jag samtala med honom. Ganska snart upptäckte jag att jag funnit den jag sökte.

Jag bad honom följa med till en närbelägen villa varifrån jag telefonerade efter förstärkning. På vägen till villan märkte jag att det faktiskt såg ut som om han bara hade en arm (i själva verket hade han båda i behåll). Men ena armen höll han tätt intill kroppen och hade handen nedstucken i kavajfickan. Tack vare min sann-dröm hade jag lyckats fånga en ökad brottsling som sedermera dömdes till långvarigt fängelsestraff.

K-O L-m

Arbetskamratens sista hälsning

En händelse som gripit mig djupt skedde i samband med en god väns och arbetskamrats död. Min kamrat och jag hade under några år samma skift och jag hjälpte honom ofta i hans arbete, som var mycket tungt.

Efter några år blev jag överflyttad till ett annat skift och vi träffades vid skiftbytena. En kväll när jag mötte honom såg jag på honom att han inte mädde bra. Saken var den att vi både hade svår astma och kände oss som likar.

– Hur är det med dig, frågade jag honom.

– Ja... du... jag ska säga dig att jag är så trött så jag tror jag dör.

– Men, sa jag, varför har du inte fått hjälp. Det skall du ha av dina kamrater när det blir så jobbigt för dig. Det finns ju skrivet i vårt lokaltal.

– Jag har inte fått hjälp på flera pass, svarade han.

På kvällen dog han hemma.

Därefter hände det egendomliga. I tre dagar efter hans död hade jag sällskap med honom ut genom porten från arbetsplatsen. Han gick bredvid mig men sade ingenting. Första gången blev jag kall i hela kroppen men sedan förstod jag att det var hans sista hälsning till mig.

"Göte"

UFO och "vittnena"

Att UFO:s skulle kunna ha ett mer solsystemnära ursprung, anser signaturen Taurina i ett inlägg i UFO-debatten, och menar att jag helt bortsett från denna möjlighet. Låt mig ta skadan igen, genom att peka på det annorlunda sätt, att närma sig UFO-fenomenet, som amerikanen Trevor James Constable använder sig av. Han vill föra i bevis att UFO, förutom att kunna vara tekniska konstruktioner även kan vara levande organismer i rymden såväl som i jordens atmosfär, och såväl de tekniska som de biologiska UFO:erna kan med tillhjälp av organisk biofysisk "livs"-kraft ändra sin materietäthet och därmed i varierande grad bli synliga resp osynliga för det obevärnade ögat. Låter det fantastiskt? Det saknas ingalunda "bevis" och jag skall här återge några av de intressantaste.

Ett av Constables huvudvittnen är den amerikanske flygaren Don Wood Jr, som år 1925 landade på Flat Mesa nära Battle Mountain i Nevada, och där fick se något underligt komma flygande in för landning. Föremålet var omkring 2,5 meter i diameter, runt och såg ut som ett tefat. Undersidan hade rödaktig färg. Det tog mark och kanade

framåt tills det stannade ett tiotal meter från observatören, som tillsammans med sin passagerare (deras plan var 2-sitsigt) gick fram till föremålet. Det var en varelse – ett djur, som de aldrig skådat tidigare. Det var skadat och då det andades, steg och sjönk överdelen och visade en öppning, som vidgades och slöts. Ett stort stycke hade slitits loss från "djurets" ena sida, och det hade en metallisk yta. Då det varseblev observatörerna, andades det häftigt och försökte resa sig, men föll åter tillbaka till marken. Det såg fuktigt ut på ytan och glittrade på översidan. Observatörerna kunde inte se några ögon eller fötter. Efter 20 minuter försökte varelsen åter resa sig utan att lyckas, men lyste nu intensivt från hela kroppen, utom där skadan fanns. Plötsligt föll en stor skugga över de bägge flygarna. De tittade upp och sprang förskräckt undan. Ty det, som nu dök upp, var ett betydligt större UFO-djur med en diameter om minst 10 meter. Det tycktes dock inte uppmärksamma de bägge observatörerna, utan sänkte sig ner över det mindre djuret, skickade ner fyra tentaklar, varvid kroppen blev så lysande, att det knappt gick att rikta blicken mot

den. Båda varelserna lyfte rätt upp och var utom synhåll inom loppet av en sekund. De bägge observatörerna passerade över platsen och kände en fruktansvärd stank, och det skumliknande ämne, som den lilla varelsen "blött" såg ut att bestå av tunna aluminiumliknande trådar, som senare smälte i solen. De båda flygarna lämnade Flat Mesa helt övertygade om att det de sett varit levande varelser av hittills okänt ursprung.

Trevor James Constable framhåller bestämt, att UFO-logerna inte observerat att UFO:s äger en för oss okänd kraftig organenergi, som påverkar perceptionen. En energiutstrålning, som får observatörerna att se de underligaste former och färger på det de iakttagar såsom varande flygande farkoster. Kanske lönar det sig för UFO-logerna att byta ut de elektromagnetiska UFO-detektorerna mot cloudbusters av Constables modell, sätta in infrarödkänslig film i sina kameror och för säkerhets skull öva in den UFO-lockande dans, som han beskriver som Star Exercise, för att få litet fart på UFO-observationerna i länet.

SIENCE FICTION

Storm?

- Man anser att planeten Venus är obeboelig.
- Jaså, hade du tänkt att flytta?

Demoner – eller vad?

Efter att ha följt Ufo-debatten konstaterar jag att sign. SCIENCE FICTION (Vetenskaplig inbillning) i likhet med många söker bortförklara sådant som de med sina begränsade kunskaper inte kan förstå.

Förr hörde man ibland uttrycket, "Lika omöjligt som att fara till månen". Varför inte bortförklara rymdfärderna till månen som vetenskaplig bluff och inbillning?

Utan att göra anspråk på så mycket lärdom och självsäkerhet som S.F. vill jag ifrågasätta om det är demoner som kommer med Ufos.

Hesekiel, kap. 1-7 talar väl om motsatsen?

Ingen människa som varit ombord på – eller åkt med flygande tefat har så vitt jag vet påstått att det varit demoner i farten, t ex raket-teknikern Daniel W Fry som fick

flyga från White Sands till New York – cirka 600 svenska mil på en halv timma, eller brasilianska matrosen Mario Monteria da Silva som sögs upp till ett Ufo, men återlämnades till fartyget efter någon – eller några dagar för sin familjs skull.

Visst ökar demonerna sin aktivitet, men KANSKE är det därför som Ufos bevakar oss – ibland osynliga för våra ögon men synliga på foton som tagits på måfå utan vetenskap om Ufos närvaro.

Ibland kan man undra: Är det med dessa farkoster som Jesu vänner skall hämtas till en bättre värld innan de svåraste vedermödorna skall gå över världen?

Men tills dess – "... låt oss bida tåligt och nöjda med vår del till dess alla VARFÖR får svar".

H LJ 170 76

Mystiska ljusklot

I Borgholms-trakten har den senaste tiden vid fem olika tillfällen iakttagits mystiska skarpt blinkande ljusklot. Dessa klot har då och då stannat upp och gjort rörelser i sidled. Vid ett tillfälle kunde jag tillsammans med några andra personer se ett dylikt över Köpingsvik.

Oskarshamns-polisen meddelade

mig en kväll att en familj från Timmernabben på vägen utanför Mönsterås förföljdes av ett blått klot. Efter några mil vände klotet.

I snöyr:a kl. 8 på morgon sågs två mycket starkt lysande föremål över sundet vid Mönsterås. Klockan 12 samma dag kom tre liknande klot. Sjöräddningen larmades, men de

kunde inte upptäcka något nödställt fartyg.

Vid ett annat tillfälle ringde man från Mönsterås och berättade om hur man där just då stod och såg ett lysande klot med svans sakta passera området.

GUNNAR SCHELIN
Borgholm

Rymdens svarta hål är inga bryggor . . .

Det finns inga bryggor mellan olika universa i rymden. Teorin om att man genom ett så kallat svart hål skulle kunna nå ut till ett annat system är fel. Det säger två engelska vetenskapsmän, som anser att alla tidigare uträkningar inte tar hänsyn till de elektriska laddningar som borde finnas på insidan av de svarta hålets ytor. *Lennart Spira* refererar.

De två vetenskapsmännen vid Kings College på London University säger att antaganden om de svarta hålen bygger på förutsättningar som är allt för ideala. Situationen som enligt dem är mest sannolik att finna, den med elektriska laddningar, skulle rasera alla förväntningar om bryggor mellan olika universa.

Astrofysikaliskt är ett svart hål en stjärna som slutat att brinna och kollapsat. Kroppen har inte längre kunnat bära den egna tyngdkraften och resultatet har blivit en kropp med otroligt tät massa och hög gravitation.

□ Svart hål:

Plats med total "oreda"

Rent matematiskt är ett svart hål en plats där både rum och tid slutat att existera. En total "oreda" råder.

Det som händer med en stjärna när den slutar att brinna och faller samman kan enklast beskrivas med Einsteins relativitetsteori, vilken också gäller matematiskt för tillkomsten. När massan faller ihop upplever en person

som följer med massan att hastigheten ständigt ökar. Till sist uppnås ljusets hastighet, den så kallade Schwarzschilds gräns, på ett bestämt avstånd från massans centrum och inget ljus eller andra signaler kan lämna det kollapsade systemet. Inget färdas ju snabbare än ljuset.

För någon som observerat kollapsen utifrån kommer inget att synas. Det uppkomna svarta hålet ger sig enbart tillkänna på grund av dess gravitation som påverkar andra system och inte av att där nyss fanns en lysande stjärna. Själva ihopfallet sker på ett ögonblick mycket mindre än en sekund.

Kropparna kallas också för svarta hål eftersom de bildar horisonten eller "kanten" till det observerbara i universum. Saker som faller in i ett svart hål eller kommer inom dess gravitationsfält och sugs upp, kommer inte ut igen. Det går inte heller som tidigare nämnts att se in i en svart kropp, ty allt ljus som genereras eller reflekteras av andra stjärnor kan inte lysa ut,

på grund av den stora gravitationen.

Massan i ett svart hål kommer helt och hållet att koncentreras till centrum där "singularitet" råder. Tyngdkraften har tagit överhand och alla fysikens lagar har upphört att gälla. All massa i centrum har förlorat sin struktur. Dessutom har även tid och rum slutat att existera i centrumet.

□ Kan explodera som atombomb

Fast de svarta hålen behöver inte nödvändigtvis alltid vara svarta. Det kan fortgå kvantmekaniska processer som gör att energi lämnar ytan. Och har dessutom det svarta hålet en massa på mindre än 0,00001 g kan plötsligt en explosion inträffa med en styrka som en liten atombomb.

Men det största intresset när det gäller svarta hål är i alla fall: Är svarta hål portar till andra universa?

Vetenskapsmän tror att om nå-

got faller in i ett svart hål på ett speciellt sätt, kan föremålet gå rakt igenom det svarta hålet och reflekteras. Reflektionen skulle dock inte ske tillbaka till vår del av universum utan till en annan del, eller till och med till ett helt annat universum.

Förbindelsen mellan de olika universum skulle komma ur de två singulariteterna i två olika svarta hål i olika universum, och utgöras av bryggor. Rymdbryggorna, Einstein-Rosen-bryggor, skulle vara topologiska maskhål som förbinder de svarta hålen likt en tunnel. Förutom Einstein-Rosen-bryggorna finns det ingen annan kontakt mellan de olika universum. De är helt onåbara för varandra, trots att de existerar samtidigt och parallellt med varandra.

Men de två engelska vetenskapsmännen säger nu att lösningen till Einsteins relativitetsteori, Schwarzschilds lösning, som är grunden till allt filosoferande om svarta hål inte tar någon hänsyn till elektriska laddningar eller rotation. Och det är just existensen av elektriska laddningar som tillintetgör brygg-teorin.

Om det svarta hålet skulle rotera eller ha uppstått ur ett roterande system, vilket det med all sannolikhet gör, så ändrar det inget i de engelska vetenskapsmännens matematiska uträkningar. De hävdar i alla fall bestämt att det inte finns några bryggor ut ur vårt universum.

EFTER GULDÅLDERN

New Atlanta av Taurina

hade tyckts täcka hela det uråldriga Caalone-bäckenet nära ekvatorn sedd från ovan.

Kupolerna, masterna, vintergårdarna och drivsandstationerna hade glimmat och glittrat i det sneda solljuset; de hade snabbt förvandlats till undersköna juveler utlagda på en veckad, brunröd bordsduk ju högre upp vi steg. Skuggzonen hade redan nått både Long Harbour och Kellar SB men långt nedanför Rollenmassivets gigantiska toppar, mjukt inbäddade i ett sammetsmörker som ännu inte hade fått nattens hårdhet skymtade städerna på dalsidan, förbundna av fyra spröda, glastrådsliknande förbindelseleder.

Detta var min hemtrakt.

Jag hade känt mig lite besviken över att kupolerna inte utgjort en mer anslående syn, men naturligtvis fanns det inget skäl att hålla deras enorma utrymmen lika upplysta som om dagarna då verksamheten var större där. De låg placerade i ringformationer runt stadskärnorna och kastade blekgrå reflexer. Vid deras baser sipprade något av insidans ljus ut genom de meterhöga observationshålen. Trots det var det inte svårt att se att stormvarning hade utfärdats - bara en bråkdel av alla observationshålen hade varit öppnade kvällen då vår resa startade. Tidigare på dagen hade skyddssegmenten succesivt fällts ut framför de ömtåliga DS-barriärerna. Byggnaderna i centrum hade också de gjorts stormklara. Det var visserligen inget sensationellt med stormar längre, eller orkaner kanske är ett bättre ord för oväder med vindhastigheter på upp mot 100 meter i sekunden, men vid varje tillfälle spreds ändå en svårförklarlig men tydlig oro bland invånarna.

Därför hade det känts dubbelt skönt att få lämna New Atlanta just då. Vi slapp ovädret och anträdde resan tillbaka.

Wolo ville sova och därför fick jag hans fönsterplats. Trots att stötselarna stramade en del varje gång jag lutade mig framåt och kikade ut kunde jag inte låta bli att göra det. Min plats var tjugotalet meter framför pulsaggregaten i aktern. Deras blåvita ljusbågar blänkte i en förkrympt stabilisatorvinge på utsidan. Accelerationen var så svag och långsam att den inte märktes. Vårt skepp var ett löv med en roterande vagga som varsamt skulle pressas inåt planetsystemet med varierande vinkel mot solvinden under minst 120 dagar. Kortare restid hade betytt kraftigare acceleration vi passagerare då skulle haft svårt att klara.

New Atlanta hade för länge sedan försvunnit ur sikte.

Det var svårt att låta bli att tänka på vad jag lämnade kvar där nere. Egentligen var det ju hela mitt tidigare liv.

Jag föddes i Pior Straight hösten -89. Mina föräldrar tillhörde både de människor som i miljontals utvandrat och blivit pionjärer. De hade levt ett hårdfört liv. Ingen hade bett dem att försöka ta den nya världen i besittning; att försöka tämja dess rasande naturkrafter och fruktansvärda temperaturskillnader. Det var som om naturen i det längsta hade försökt streta emot. Först när nybyggarna förstått att de måste spränga ner sina boningar djupt i marken gav naturen med sig.

Min far berättade ofta om de mödosamma åren. Han uppehöll sig gärna kring de enorma råvarutillgångar som avslöjades under marknivån. Fastän jag bara var ett barn på den tiden minns jag ännu den nyans av obeskrivlig lycka hans röst då fick.

Det var början till Guldåldern. Under ett årtionde immigrerade 30 miljoner människor till, 268 nya kupolstäder uppfördes, därtill 100-tals kraftstationer och ryddbaser samt tusentals kilometer smidiga transportleder, som måste grävas djupt ner under de snabbt vandrande öknarna. Väte och syre hämtades ur till synes outtömliga islager på 500- och 600-metersnivåerna. Den nya världen blev snabbt självförsörjande, ja, den började till och med att exportera viss råmaterial till den gamla.

Det var verkligen en Guldålder för alla.

Som

planerat var började skeppets gondol att rotera på resans andra dag, först långsamt, men framåt kvällen hade på det här sättet en helt godtagbar konstgjord gravitation skapats. Somliga av oss resenärer fick visserligen en tid besvär av egendomliga sidorörelser som försvårade längre förflyttningar. Skeppsläkaren lugnade oss med att det var ett väntat fenomen. Balanssinnet kom till en början lite i olag, men det skulle snart vänja sig. Att motionera ofta skulle vänja av det snabbare från gondolens korta rotationsradie.

Skeppets hade 3.128 passagerare och det verkade faktiskt som om alla åtminstone en gång varje dygn tog sig ett träningspass i någon av de fyra väl tilltagna motionshallarna. Det var i en av dessa jag på den sjunde dagen träffade Heis Mitchells, eller bara Mitch, som han kallade sig.

En tid efteråt satt vi i hans kabin.

"Synd att de måste stänga observationshallarna", beklagade han sig. "Jag kunde sitta i timmar och beundra vår försvinnande värld. Det dröjer nog länge innan vi kommer tillbaka igen."

"Strålningen", förklarade jag, "de tar inga risker."

Han var som jag i 35-årsåldern, men mer spänstligt byggd och med ett utsökt skulpterat ansikte. Han var verkligen urtypen för den moderna människan, gracil och smäcker. Han rörde sig omedvetet som en utbildad, vältränad balettdansös. Armarna och benen var tunna och seniga och fingrarna var så långa och smidiga att de utan vidare hade kunnat tillhöra en klaviatör utav högsta klass. Öronen låg pressade mot skallens sidor, delvis dolda bakom det blonda, kortklippta håret. Ögonen var som två ljusblå brunnar täckta av delvis genomskinliga kiselskivor. Hans gester var små men mycket uttrycksfulla, speciellt

när han talade om sina favoritämnen, planetteknik och kolonialisering. Hans tonfall var kontrollerat men likväl helt bedårande.

Han märkte aldrig mina sneglande blickar.

"Jag är övertygad om att detta blir en framgångsrik expedition", förklarade han, som om han instinktivt anade att jag inte var lika säker på den saken. Som om han måste övertyga sig själv igen. Många farhågor hade rests när Den Nya Världens regering hade beslutat sig för att genomföra expeditionen, men fastän rymd- och planettekniken då inte hade varit så välutvecklad hade beslutet stått fast, prestigemättat och omöjligt att komma undan. Sekelskiftesstämningarna av framåtanda och tilltro på tekniken hade säkert också präglat kolonialregeringens interna överläggningar, misstänkte jag, men jag lät bli att ta upp detta känsliga ämne med Mitch. "Jag tror ingenting har förändrats, jag tror att allting är som det en gång var", fortsatte han.

"I den Gamla Världen?"

"Ja, allting lär vara som våra föräldrar berättade".

Jag svarade honom inte.

"Fast jag undrar varför kontakten bröts den där dagen för 87 år sedan. Var det bara ett tekniskt missöde eller en medveten handling av något av länderna? Som det sista brevet efter ett brustet kärleksförhållande... ", sade han långsamt. Han sökte min blick och jag vek inte undan.

"Jag reser för att jag vill se allt jag hört berättas om. Jag har aldrig förstått varför Nybyggarna lät förstöra alla bilderna av Den Gamla Världen. Nu vill jag se den och vara med om att återknyta kontakten. Vi borde ha mycket att lära av varandras samhällen.

Han argumentering lät tvivelaktig i mina öron, främst med tanke på hans yrke, men jag lät det passera.

"Jag reser därför att jag alltid har älskat rymden", sade jag och vi skratade båda spontant - det var den man egentligen minst fick uppleva under en sådan här resa. "Jag glömde visst att presentera mig" tillfogade jag och klarade av den formaliteten. Han sken upp. Det var i våra sedvänjor en mycket vänskaplig gest.

"Prior Straight", sade han med en omsorgsfull betoning av varje stavelse.

"Det betyder att du härstammar från en av de riktigt hårdhudade samhällena?"

"Det är riktigt".

Det syntes tydligt hur förtjust han blev av den uppgiften. Han manövrerade sig skickligt undan sin egen bakgrund genom att artigt fråga om jag hade tid och intresse att följa med honom ut på en promenad genom den enorma gondolens vindlande korridorer, sällskapsrum, matrum, bibliotek och styrhallar. Jag trivdes bra i hans sällskap och fann därför ingen anledning att tacka nej.

Han drog på sig sin overallsjacka. Hans blick fastnade på ett litet emblem jag bar på min ena axelklaff och i resyran helt enkelt glömt att ta loss. För ett ögonblick trodde jag att han höll på att glida mig ur händerna och förbannade min egen tanklöshet. Kabinens ventilation tycktes brusa onormalt högt i bakgrunden. Han visste tydligen inte vad han skulle säga. Jag hjälpte honom:

"Jag är en kvinna numera. Sådana här saker är vardagsmat i centralterritorierna...".

Hur fördomsfull var han egentligen? Hur långt skulle han vilja gå med mig? Skulle hela resan gå utan att något hände eller...? Han höll upp dörren åt mig. Jag minns inte vad han sade. Men jag minns känslan. Jag skulle inte förlora honom. Inte alls.

Vi gick den där första promenaden. Det var eftermiddag lokal skeppstid men morgon i vårt förhållande.

Dagarna

förflöt i lugnt tempo. Wolo började snart klaga när gondolens rotation succesivt ökades för att vi ombord skulle få en chans att vänja oss vid en starkare gravitation. Det var ju inte mer än vad man hade kunnat vänta sig. Han släpade benen efter sig som en ynklig harkass

och jag skämdes för att vi båda kom från samma territorium. Fast varesig Mitch eller jag gick längre på långa promenader - det var på tok för arbetssamt.

Jag tänkte ofta på rymden. Det var inte svårt att föreställa sig hur det såg ut när vårt skepps majestätiska segel med sin spinnande cylinder klöv den in-teplanetariska rymden, hur de avlägset glittrande planeterna och glimmande stjärnmolnen vid Vintergatans utkanter såg ut. Och där bortom - evigheter av tomhet innan de andra världarna.

Jag gick på så många föreläsningar om rymden som jag kunde. Mitch tyckte att jag var tokig. "Varför anstränger du dig så där för? Vi har ju fått det bra nu. Vila istället.", sade han. Vilade sig - det var precis vad han gjorde den mesta tiden. Han drömde om hur han skulle omdana alla solens planeter för mänskligt liv. "Det är mest bara ett rent teoretiskt problem nu för tiden", förklarade han titt som tätt mest för sig själv med märkvärdig stämma. "Vi kan utan vidare lägga alla systemets planeter under oss och därmed också allt liv som finns på dem. Det är meningen att vi människor skall göra det en dag och då vill jag vara med". Imperiedrömmarna lyste i hans kalla ögon. Snart upptäckte jag att han för det mesta övergav ämnet efter en stund om jag bara lät honom hållas och inte blandade mig i.

Det var kaptenens idé att vi efter halva färden skulle anordna en bal för samtliga ombord och en bal det blev det.

Jag roade mig med att flera dagar i förväg välja ut de kläder jag skulle bära. Visserligen var inte min garderob speciellt omfångsrik, men tillslut fastnade jag för en klassisk kolonialdress jag ärvt av min moder. Dess raka linjer och gråaktiga nyanser kom att framhäva mina linjer och färger på ett ypperligt sätt - inbillade jag mig i alla fall.

Baldagen infann sig.

Redan på morgonen flödade magnetisk musik ur gondolens alla högtalare, nykolonialistisk, hurtig och medryckande till ära för den Nya Världen och Mars. Det tvättades, det städades och pyntades överallt i gondolen. Trots att gravitationen nu var mer än dubbelt så stark som på Mars var de flesta resenärerna ute och rörde på sig, konfererade artigt med någon besättningsman, dryftade humanistiskt etiska problem med medlemmarna ur Kolonialregeringen eller smuttade Mosselvin ur kristallglas i sällskap med kabingrannarna. Ingen tycktes bry sig om livets alla svåra problem, alla fyrade av varma leenden som tenderade att bli bredare ju längre mot kväll det led. Pappersdrakar seglade omkring i balsalen, serpentiner dansade i luften och tusentals lyktor syntes på långa rader längs väggarna. Banderoller med texterna Jorden var framtid eller Jorden - vi kommer tillbaka prydde ett podium.

Exakt klockan nio lokal skeppstid klev kapten Carr, som han kallades, upp i talarstolen och rev ner en rungande applåd från mer än 3000 entusiastiska åhörare i salen. Ekot av den ville aldrig dö bort och blandades med en låg hymn av röster.

Mitch

stod jämte mig. En rad svettpärlor blänkte vid hans härfäste. Det var så trångt att hans försök att stå i enskild ställning misslyckades. Han stirrade högtidligt framför sig. Min dress var styv och skavde i midjan. Säg något då, tänkte jag förargad. Säg något snällt om min dress, Mitch, älskling! Jag har ansträngt mig så.

Wolo såg verkligen plågad ut. Gravitationen höll långsamt på att liksom krossa hans späda kropp i en osynlig tumskruv. För varje timme som gick blev den starkare. Vad gör jag egentligen här?, frågade hans ögon tomt. Herre Gud, vad gör jag här?

För första gången började jag också att tvivla. Hur många av oss skulle klara att leva under trycket av den nya gravitationen på Jorden? Var resan verkligen värd priset av vedermödor? Vad skulle vi egentligen på Jorden att göra? Jag sade ingenting, men någonting hände i mitt inre. En plötslig olust inför allt jag hade gjort välldes upp inom mig. Vad var det som var rätt egentligen?

Efter mer än etthundra år av plågsamma erfarenheter på Mars började nu äntligen planetens immigranter att anpassa sig i den nya och främmande miljön. Vore det därför inte bäst att låta dem stanna där de numera hörde hemma - på Mars?

Kapten Carr klarade rösten. Han bläddrade bland sina anteckningar.

Det var efter människans första riktiga guldålder i rymden; en tidsepok som gett henne blodad tand och som fortfarande underblåste de imperialistiska tendenserna i Erstaa-administrationen. Jorden hägrade åter. Syftena med resan tillbaka var säkert inte enbart hederliga. Det var efter den första guldåldern, men somliga trodde att tiden bara var inledningen till en ny...

Kapten Carr började att tala.

Människorna jublade.

Pentagon- rapport

Jakt- flyg missade UFO

WASHINGTON.

(SvD). En livlig debatt är att vänta sedan Pentagon i dagarna offentliggjort en sensationell rapport om s. k. UFO — oidentifierade flygande föremål. Här rör det sig nämligen inte om enskilda personers mer eller mindre fantasifulla upplevelser av "flygande tefat" och dylikt utan om försvarsmaktens egna iakttagelser.

Under två veckor i november 1975 hemsöktes ett antal känsliga nukleära anläggningar i delstaterna Montana, Michigan och Maine av okända lågflygande "föremål". Fenomenen iaktogs av såväl flygplanbesättningar som markpersonal och antisabotage-enheter samt registrerades på radarskärmar. Inom flygvapnet och Pentagon beskrivs dessa mystiska "objekt" omväxlande som helikoptrar, flygplan eller helt enkelt "okända föremål" som starkt upplysta och snabbt rörliga svävat över amerikanska baser och kärnvapendepåer — i några fall så lågt som tre-fyra meter över marken.

Vid flera tillfällen satte flygvapnet in jaktplan och upprättade luftburna kommandon i en förhoppning att kunna spåra, förfölja och tvinga ned de främmande objekten — något som dock misslyckades.

Inga uppgifter ger vid handen att man öppnade eld mot "inkräktarna". Ingenting tyder heller på att "överflygningarna" väckte oro annat än på det lokala planet.

I november 1975 utfärdade emellertid flygvapnet en order att dess informationspersonal inte skulle sammankoppla de olika iakttagelserna med mindre man ställdes inför en uttrycklig fråga.

Officiellt säger försvarsdepartementet att den formella undersökning av UFO — oidentifierade flygande föremål — slutfördes redan 1969 och att man inte planerar någon ny.

En delrapport avslöjar dock att det amerikanska flygvapnet ingående studerat ett fall som inträffade 1976 utanför Teheran då två iranska stridsplan av typ F-4-Phantom mötte ett starkt upplyst föremål av okänd natur. Då piloten på ett av stridsplanen gjorde sig beredd att avfira en AIM-9-robot mot ett mindre objekt som frigjort sig från den större kroppen, råkade plötsligt det elektroniska vapensystemet ur funktion men blev åter operationsdugligt då stridsplanet avlägsnade sig från området.

Fenomenet registrerades samtidigt på radarskärmar nere på marken och iaktogs av besättningen på ett passagerarplan.

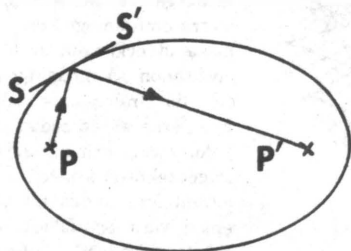
Troligt är att de nu publicerade uppgifterna aldrig skulle ha nått offentlighetens ljus om de inte föregåtts av en Pentagonläcka.

Förklarade fenomen

Reflexer i vintermörkret

När man betraktar en gatlykta genom det spretiga grenverket hos ett avlövat träd kan man se lampan omgiven av koncentriska cirklar. Särskilt utpräglat blir det vid regnväder eller då grenarna är täckta av frost. Samma slags effekt kan också iakttas då man ser den lågt stående solen lysa genom ett yvig träd. De ljusa cirklarna kommer från reflektioner av lampans ljus i enskilda grenar och kvistar.

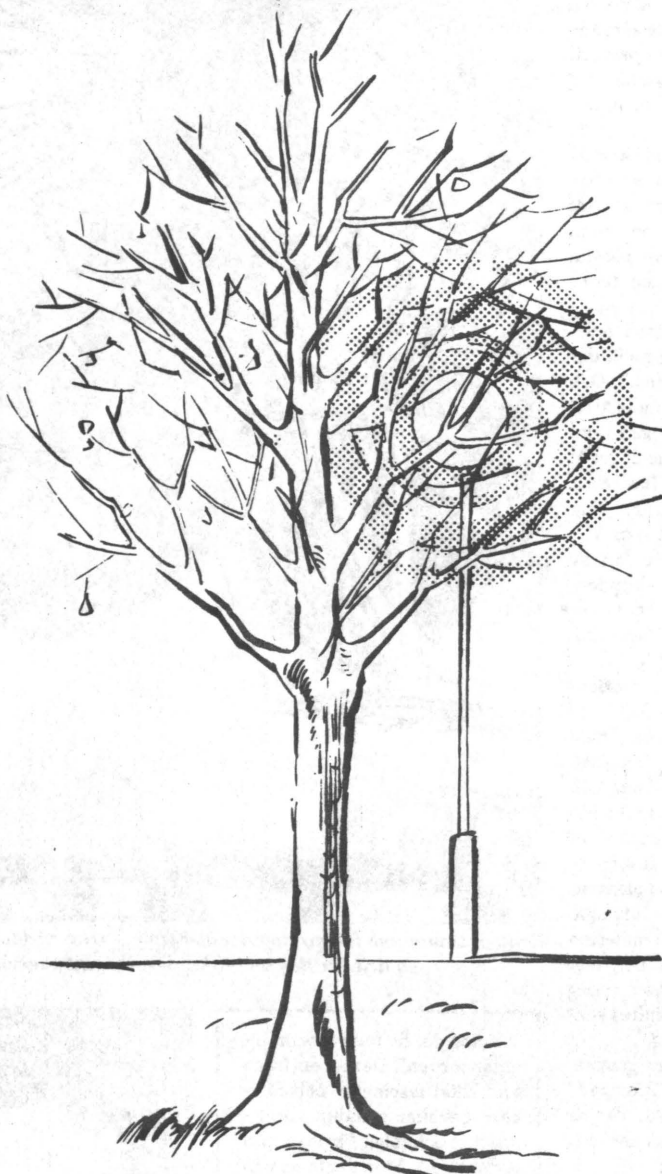
Vi kan förstå det hela bäst om vi erinrar oss egenskapen hos en ellips, att ljus som utsändes från

den ena brännpunkten P reflekteras till den andra brännpunkten P' . En liten kvist som ligger längs SS' i ett tangentplan till ellipsen har just den orientering som tillåter en ljusstråle att gå från gatlyktan (P) via kvisten (SS') till betraktarens öga (P').

Självklart skulle vi egentligen ha betraktat en rotationsellipsoid med brännpunkterna P och P' och tangentplan till denna krökta yta. Man inser, att bland alla kvistar och grenar i trädet kommer en del att ha en sådan orientering att de råkar ligga ungefär i de nämnda tangentplanen. Av perspektivskäl ser man en mycket mer långsträckt reflex från de kvistar som ligger vinkelrätt mot ljusstrålens riktning. Sådana kvistar ger alltså upphov till ljusa streck som sammantagna bildar en mer eller mindre kontinuerlig cirkel. Vi kan också tänka oss rotationsellipsoider med samma brännpunkter men med andra längder på ellipsaxlarna. Andra kvistar kan därför också ge upphov till ljusringar, men då med andra radier. Det är uppenbart att ljusringarna blir tydligast om man står på relativt långt avstånd från trädet. Om man betraktar det på nära håll blir det ingen större skillnad i perspektiv mellan kvistar med olika orientering.

En variant på ovanstående tema, men med en enda avlång ljusfläck, kan man se då tex en

En gatlykta sedd genom ett spretigt grenverk omges av koncentriska cirklar.

luftledning blänker i ljuset från en lampa. Ibland kan man också se lysande streck kring en lampa som betraktas genom vindrutan på en bil. På glasets yta finns nämligen fullt av små och slumpvis orienterade repor som fyller ungefär samma funktion som kvistarna i trädet. Reporna kan dock vara så små att det är riktigare att beskriva ljusets återkastning som ett diffraktionsfenomen och inte som ren reflektion.

Låt oss fortsätta vår promenad i vintermörkret och sänka blicken mot marken, så att vi ser vår egen skugga. Hur är det egentligen när man befinner sig mitt emellan två gatlampon? Blir det två skuggor

man kastar på gångbanan, eller blir det ingen skugga alls? En isländsk författare har skrivit om en promenad längs en strand. Fråns väster belystes vandraren av den nedgående solen, och från motsatt håll av en klart lysande måne. Till en början var solljuset så starkt att det gav upphov till en tydlig skugga. Allteftersom solen sjönk ner mot horisonten blev dess ljus svagare, och till slut lyste solen och månen lika starkt, så att det under en kort tid inte föll någon skugga alls från den vandrare mannen. Därefter gav månen ensam upphov till en skugga. Läsaren får själv bedöma om den beskrivningen kan vara riktig.

Göran Grimvall

Människan ensam i universum?

För 13 år sedan upptäckte forskarna den så kallade reliktråningen som uppstått efter den gigantiska explosion som ledde till uppkomsten av universum. Denna upptäckt gjorde det möjligt för vetenskapen att glänta på dörren till det totalt utforskade område som rör universums uppkomst. Nu kunde vetenskapsmännen plötsligt förflytta sig 20 miljarder år tillbaka i tiden.

Under de första ögonblicken av sin historia var universum en för våra begrepp obekvämligt tät droppe, inte större än en atom, där på ett ofattbart sätt all materia i det framtida universum fanns koncentrerad.

Av för oss hittills okända orsaker exploderade för 20 miljarder år sedan denna lilla "prick". Och explosionen blev så fantastiskt kraftig att den materia som ryddes i droppen fortfarande flyger åt olika håll med enorm hastighet. Astronomerna observerar i dag oerhört avlägsna objekt som fjärrmar sig från oss med en fart av 200 000 – 250 000 km i sekunden. I själva explosionsögonblicket var materien upphettad till flera miljarder grader.

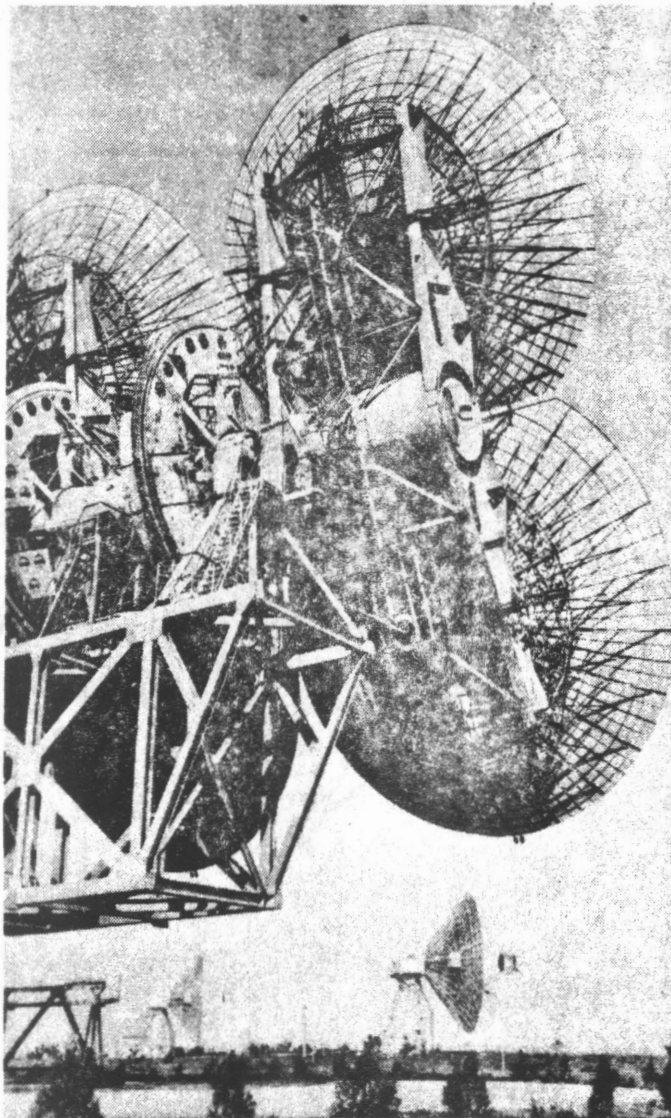
Under den första fasen av denna gigantiska kosmiska katastrof utvecklades händelserna med otrolig snabbhet. Ett väte-heliumplasma spreds med fantastisk hastighet och kylde ned till 5 000 grader. Det blev då så uttunnat att det inte längre kunde absorbera den strålning som fanns i plasmat. Allteftersom universum utvidgades svalnade visserligen materien men strålningen avtog betydligt långsammare och vi kan i dag observera den på radiofrekvenserna som reliktråkning.

Plasmat splittrades av gravitationskrafterna sönder i "klumpar" och förtätningar av vilka det så småningom uppstod galaxer och stjärnor.

Före uppkomsten av stjärnor och planeter är det ingen idé att över huvud taget tala om liv. Vår galax omfattar mer än 100 miljarder stjärnor av skiftande typ. Den bildades några miljoner år efter det att den "stora explosionen" inträffade. Någonstans i dess utkant föddes för 5 miljarder år sedan vår sol och då hade galaxen fått den form som den har i dag. Solen är en helt vanlig stjärna, men den har till skillnad från sina flesta systrar ett eget planetsystem som placerar den i en högre rang.

Vilken sannolikhet finns det att även andra solar har planetsystem liknande vårt? Vår astronomi kan inte ännu genom direkta observationer upptäcka förekomsten av planeter hos stjärnor som ligger längre bort än 4 ljusår. Ett ljusår är 10 000 miljarder km!

Låt oss för enkelhetens skull anta att det finns ett visst antal stjärnor som har planetsystem. I så fall får planetens massa inte vara allt-

Radioantennor som fångar upp signaler från fjärran världar. Anläggningen drivs av den sovjetiska vetenskapsakademien

Finns det liv i universum utanför jorden? Det är en fråga som alltid fascinerar och forskare bevakar ständigt världsrymden och följer "bruset från universum". Men det finns viktigare uppgifter än att ta reda på om det finns intellektuellt utvecklat liv någon annanstans. Det hävdar åtminstone den sovjetiske professorn Josif Sjklovskij. Han är astrofysiker och radioastronom och har studiet av eventuellt liv utanför vår planet som "hobby".

för stor och inte alltför liten. Maxmättet är tio gånger jordens massa och den minsta tillåtna storleken är en hundradel av dess massa.

Vidare måste ett enormt antal utomordentligt fördelaktiga omständigheter sammanfalla för att starta den process som så småningom leder till uppkomsten av liv.

Men låt oss ändå anta att det uppstått liv på en viss planet i universum. Måste det i så fall absolut leda till uppkomsten av homo sapiens, en förnuftig varelse? Låt oss anta att det någonstans i denna utvecklingskedja formas en

Professor Josif Sjklovskij: rymdforskarna står med fötterna på jorden

varelse som till sin hjälp tar arbets- och jaktredskap. Men för den delen behöver det inte alls bli en människoliknande varelse som kan skapa datorer och rymdfarkoster.

Men låt oss än en gång spekulera och utgå från att dessa varelser plötsligt börjar utvecklas snabbt och så småningom når vad vi kallar en hög civilisationsnivå. Visserligen kan revolutionen gå friktionsfritt men troligare är att den sker språngartat, med revolutioner, konflikter och krig som inslag. Alltså kan det mycket väl ha inträffat att en civilisation gått under i ett atomkrig eller något annat som är ännu värre. Det kan också ha hänt att denna civilisation kan ha skadat sig till döds genom ett oförnuftigt beteende gentemot naturen.

Nu utgår vi i stället från att invånarna på denna planet undvikit krig, farsoter och ekologiska kriser och lyckats framställa högt utvecklade tekniska apparater som gett möjlighet till kolonisering av rymden. Snart koloniserar omkringliggande himlakroppar i allt större omfattning. Den vidare logiska utvecklingen är att denna civilisation så småningom söker sig till främmande solsystem. Frukterna av en sådan gigantisk kolonisering och ett sådant storlaget tekniskt arbete skulle vi på jorden inte undgå att upptäcka ens i våra bristfälliga teleskop. Emellertid har vi inte noterat något sådant under. Det gäller i varje fall vår egen galax och de allra närmast belägna.

Sannolikheten för intellektuellt utvecklat liv i universum (utanför jorden) är ytterst liten på grund av att så mycket måste stämma för att liv över huvud skall uppstå. Om det ändå uppstått högt utvecklat intellektuellt liv någonstans så förfogar vi idag på jorden över så pass goda observationsmedel att vi skulle ha upptäckt detta. Men för den skull behöver vi inte upphöra med att bevaka världsrymden.

Personligen anser jag dock att vi inte skall slösa med alltför stora medel och insatser på detta område.

Värför?

Jo, min uppfattning är att om det nu skulle finnas högt stående varelser i universum så är det på avstånd av flera miljarder ljusår från oss. Om nu kloka varelser i en annan värld genom en otrolig tur skulle uppsnappa, dechiffrera och förstå de signaler vi sänder ut, så sker detta först efter någon miljon år. Har de något att svara så dröjer det ytterligare några miljoner år och det gör hela problematiken så absurd.

Vi har alltså ett litet meddelande från en civilisation som funnits för flera miljoner år sedan och det ger knappast något intressant stoff att arbeta med för forskningen.

Detta är bara ett av argumenten mot ett alltför stort engagemang i sökandet efter utomjordiska civilisationer.

JOSIF SJKLOVSKIJ

Änglavakt

Jag tror på änglavakt efter att nära hog ha blivit räddad till livet tre gånger av okända krafter.

Första gången var i Finland under kriget. Min syster, sväger och jag hade varit på landet och kom till järnvägsstationen. Det var mörkläggningsnatt och jag var trött efter allt nattvak under bombningarna.

Min sväger gick före över ett spår och jag märkte inte ett annalkande tåg. Bara några meter ifrån var det som om en arm sträcktes ut framför mig, så jag tvärstannade och blev på så sätt räddad.

Andra gången var också en tågresa och märkligt nog på samma station. Min kusin skulle resa till bekanta och hade sina två små barn med sig, två och fyra år gamla, samt ett tredje på väg.

Ryssarna hade tagit Porkkala-området, så man var tvungen att åka en omväg. Tvååringen blev trött och grinig och jag gick ut med pojken på perrongen för att få en nypa fisk luft.

Bäst vi stod där började tåget röra sig och jag tog ett hastigt steg upp på fotsteget. Då kände jag som om en arm stöttade mig från att tappa balansen.

Jag tittade bakom mig för att tacka, men där fanns ingen!

Tredje gången var så sent som sistlidna midsommar. Vi var hos grannarna och det regnade, så vi var inomhus. Vi tittade på TV, men som jag plötsligt blev kaffesugen gick vi över till ett angränsanderum.

Vi hade inte suttit där länge förrän åskan slog ned i TV:n och telefon i rummet vi nyss lämnat. Där var nu alldeles rökfyllt.

Tror på änglavakt

Den "bergtagna kon"

Ber att få berätta en händelse som är absolut sann och som min morfar talat om för mig. Björnsjövallen är en fåbodvall i västra Medelpad, där många konstigheter hänt.

Morfar mindes från sin barndom hur en kviga kom bort och blev alldeles som uppslukad av jorden. De sökte henne flera dagar utan att finna henne. Det märkvärdiga var att skällan hon bar hörde vi ända hem, men att få syn på kon var omöjligt.

Så gick en tid. Helt plötsligt fick då en person se kon på en liten backe, alldeles intill vallen. Han gick dit och hämtade henne därifrån. Där hade kvigan gått och trampat runt en liten kulle, alldeles i cirkel, så det bildats en riktig väg där. Men inte en enda människa hade sett henne, trots ivrigt sökande just där på kullen och fast hennes bjällra hörts varje dag!

Nå, kon verkade kry, men rädd. Sedan en tid gått blev hon så vild, tokig och "folkilsk", som det sades på bondespråket, att ägaren måste slakta henne. Men någon förklaring varför kon hördes men ej synes har ingen kunnat ge. Vi får väl tro att hon var "bergtagen" eller förtrollad.

Skogarnas dotter

Kapitalistiska stjärnor

Ungerns ledande modetidning, Ez a Divat, skall börja publicera kända personers horoskop med deras egna kommentarer till vad som står skrivet i stjärnorna.

Detta föranledde en bredsida från kommunistpartiets tidning Nepszabadsag, som uttryckte "förvåning" över Ez a Divats beslut att införa horoskop, "denna i de kapitalistiska länderna så populära företeelse". De enda som får ut något av horoskop är de som skriver dem och som tjänar stora pengar på dessa "generaliseringar".

— Därför kan personer med dålig kännedom om sig själva och med bristfälliga kulturella kunskaper godtroget utropa: Det är jag, utan tvekan.

Gammal likör

Kinesiska forskare håller som bäst på att analysera en vätska från en 2.200 år gammal brygd från ett vinkrus i brons och mycket tyder på att det är fråga om en starkdryck.

Den grönaktiga vätskan förvarades i ett tättförseglat bronskrus, som hittades under utgrävningar av ett par kungagravar.

— När locket togs av kände man en stark doft av likör som påminde om bambubladslikör, rapporterade den kinesiska nyhetsbyrån Hsinhua.

■ 13 mars 1781 upptäckte astronomen William Herschell planeten Uranus. Han var född i Hannover, men begav sig till England, där han försörjde sig som musiker. På fritid ägnade han sig åt vetenskapliga studier och förfärdigade själv det teleskop, med vilket han upptäckte Uranus.

Fransk UFO-forskare fann "landningsanvisning" för forntidens besökare

Källa : Ufo - Information

I början av mars 1978 började en fransk tekniker, Georges Brunot, att fatta intresse för UFO-frågorna. Under sin karriär som transportingenjör hade han visserligen haft tillfälle att syssla med tekniska problem men nu grep han sig verket an att upprätta tabeller över matematiska och geometriska relationer i fråga om de banor som vår tids och antikens UFOs följer och de uråldriga navigationsanvisningar som forntidens franska stensättningar sådana som dolmen och menhirer utgör. Han kände då inte till att andra forskare också hade sysselsatt sig med problemet och sökt lösa det utan att dock lyckas därmed.

Efter att ha studerat de banor som går över vår jord blev han förvånad över att finna att de författare som sysslat med frågorna framför allt ägnat sig åt de egyptiska pyramiderna, stoderna på Påskön, i Centralamerika och i Sydamerika.

Georges Brunot lyckades emellertid finna ett samband mellan dessa olika antika spår och beslöt sig nu för att i första hand koncentrera sig på de antika färdvägar som gått över franskt territorium. Han ägnade Frankrikes karta ett närgånget studium - först översiktligt och sedan region för region. Han menar sig ha gjort överraskande upptäckter, som han småningom kommer att framlägga i skriftlig form.

UFO-Information har fått Brunots tillåtelse att redan nu återge en av hans upptäckter (från den 3 maj 1978). Den dagen kom han över en karta i en bokhandel och såg till sin överraskning vid studiet av de monument som kartan återgav en figur som avtecknade sig mot stoderna.

Med penna och linjal började han förbinda alla punkter som hade samma sorts kännemärken. För närvarande anser han det inte finnas anledning att avslöja var platsen är belägen i Frankrike, men han anser att det schema han fått fram helt enkelt är en i marknivå nedtecknad anvisning till vägledning för forntidens astronauter. Dem har han döpt till "carnutes" (av "car" - fordon och efterledet "nutes" = naut).

Figuren som härmed publiceras påminner i grova drag om en del mexikanska bildstoder och om diverse bilder som tidigare publicerats av ett antal författare som samlat material i olika delar av världen.

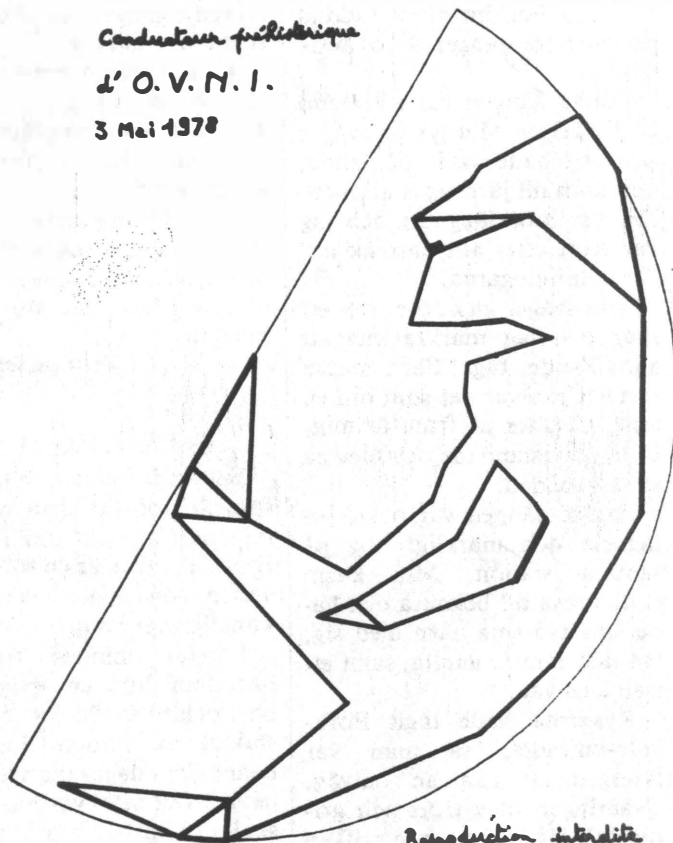
Typiskt för denna bild är att praktiskt taget ingen av dess vinklar är lika, vilket är en vanlig iakttagelse i fråga om UFO-observationer. (Utom i en del specialfall, för vilka kommer att redogöras vid annat tillfälle). Iakttagelsen gäller också för den inbördes placeringen i stensättningar av det här slaget, vilket torde underlätta "avläsningen från luften".

LE CARNUTE

Conducteur polystérique

d' O. V. N. I.

3 Mai 1978

Reproduction interdite
sans autorisation de
l'auteur.
Georges BRUNOT

Det andra viktiga kännemärket är att figuren på ett harmoniskt sätt kan skrivas in i en halvcirkel, precis som teckningen återger.

Man är med rätta hänförd över Nazcas storartade pistas liksom över Egyptens pyramider, vilka kanske utgjorde riktmärken eller "inflygningsfyror" för forntida UFO-nauter, men Brunot menar i alla fall att den figur han funnit kan jämföras med dem - det rör sig om en figur med 25 km diameter. Helt säkert är det så, att just de ofantliga dimensionerna gjort det omöjligt för någon att "läsa ut" ett budskap av det här slaget. Ändå är detta inte den enda figuren av det här slaget på fransk mark, hävdar Brunot.

Översättning: Olle Öhman

PS. Gissningsvis skulle man vilja föreslå Carnac som platsen för Brunots iakttagelse. Carnac det väldigaste stenåldersfältet i Frankrike.

Brunot inbjuder var och en som är intresserad av sådana här frågor att ta direktkontakt med honom. Adressen är: M. Georges Brunot, Boite Postale 79, 17 201 Royan Cedex, Frankrike. (Språk: franska).

aktuellt om teknik

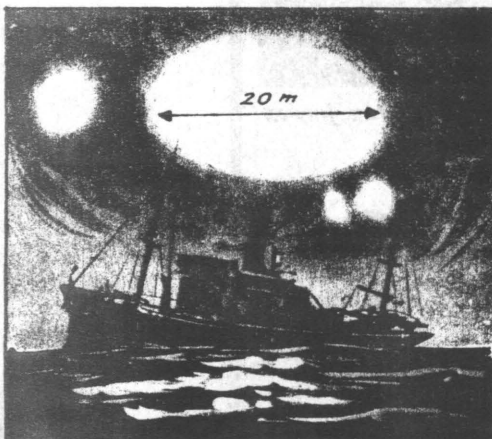
Klotblixten — en vetenskaplig gåta!

En rund, gnistrande boll som faller ner från himlen — ännu har vetenskapsmännen inte lyckats avslöja klotblixstens mysterium.

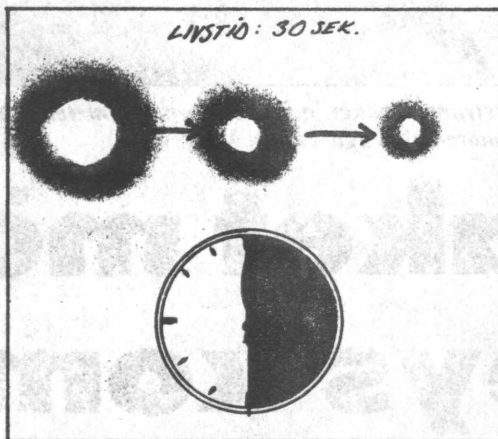
Text: Anders Palm Teckningar: Sune Envall

Den sprakande bollen tycks hänga orörlig uppe i skyn. Så börjar den sakta sjunka ner mot marken. De förbluffade åskådarna tror inte sina ögon. Plötsligt exploderar den med en smäll och försvinner utan att lämna minsta spår efter sig. Det är inte något

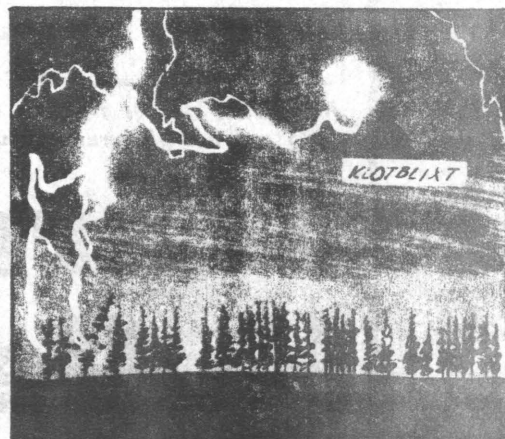
UFO eller flygande tefat som fallit ner på jorden. Den lysande bollen var en s.k. klotblixst, en av naturens märkligaste gåtor. Västtyska forskare vid universitetet i Göttingen har specialstudierat klotblixstarna och deras förekomst runt om i världen.

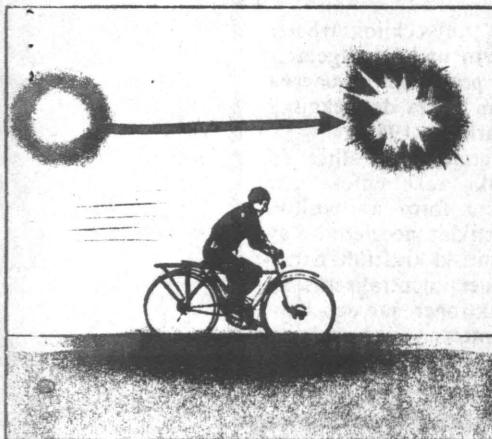
Det har hänt att man iakttagit stora klotblixstlar med en diameter på över 20 m. Men de flesta klotblixstlarna är mycket mindre. Genomsnittlig storlek är 20 cm.

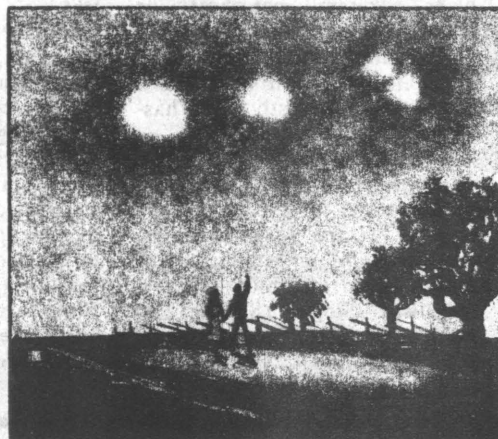
Klotblixsten är ett kortvarigt fenomen, som existerar i bara några få sekunder. Av alla klotblixstlar som iakttagits är det bara 2 som blev äldre än 30 sekunder.

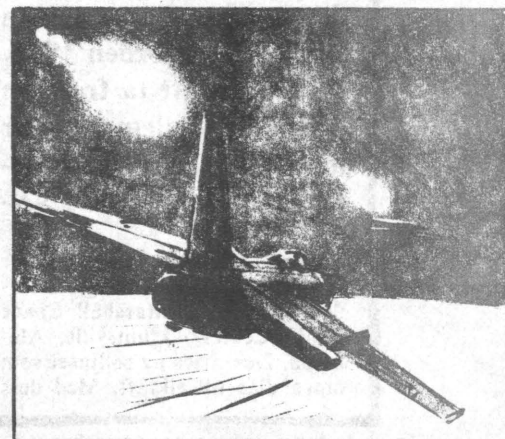
Ingen vet hur eller varför klotblixsten uppstår. En teori är att den bildas av en vanlig blixst som inte har någonstans att ta vägen utan krullar ihop sig till en boll.

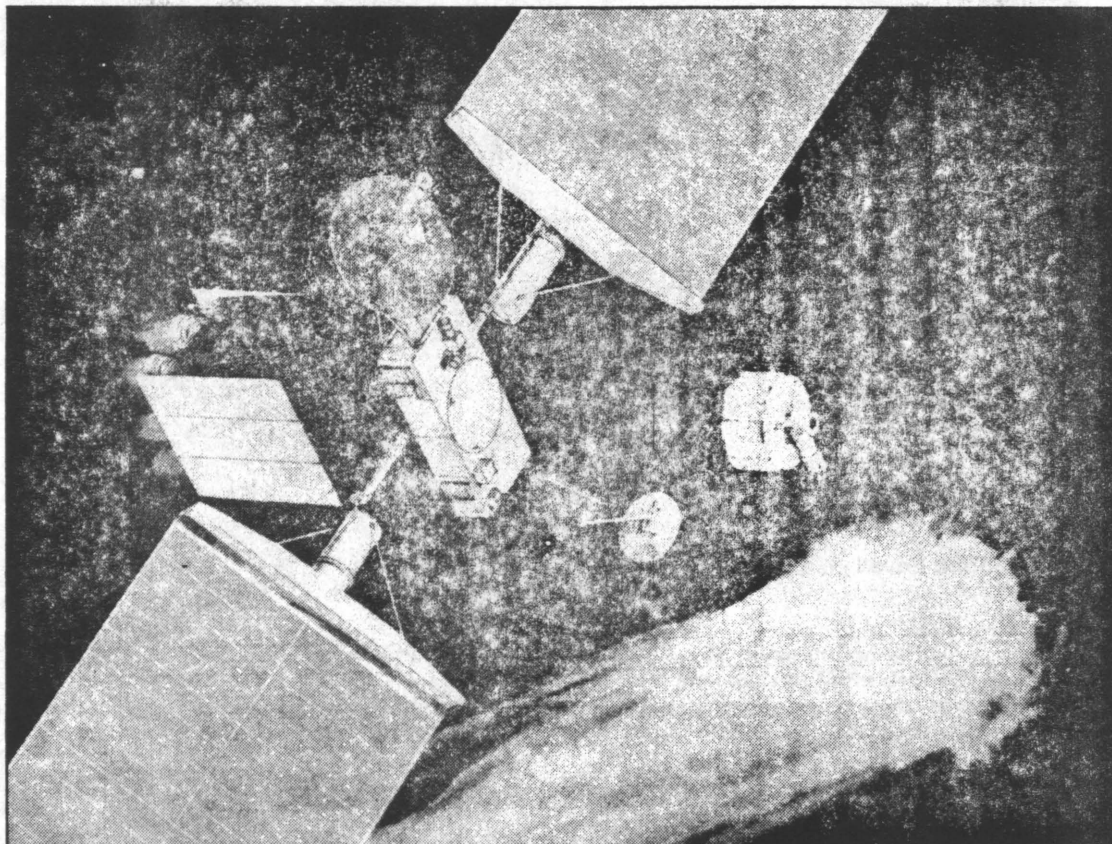
Klotblixsten finns i olika färgnyanser — från orange till vitblå. Den kan hänga orörlig i luften, men rör sig vanligtvis med 3 — 4 m/sek. Klotblixsten kan försvinna ljudlöst eller explodera med en skarp knall.

Det händer att klotblixsten tas för ett flygande tefat. Den är rund och lysande, varför förväxlingen är förklarlig. Men klotblixsten uppträder bara vid samma typ av åskväder som då man ser vanliga blixstlar.

Klotblixstens rykte kommer av att den kan uppträda mycket underligt. Den kan rulla fram på marken. Folk har fått sina kläder uppbrända av klotblixstlar. Och flygplan har blivit jagade av de lysande eldkloten.

Jonraketen skjuter iväg ett instrumentpaket mot kometen. Kometen blir synlig från jorden 1985 och det planerade rymdmötet ska äga rum 1986.

Jonraketen möter Halleys komet

En jonraketen skall föra instrument till närheten av Halleys komet när denna återvänder inom synhåll från jorden 1985. Beslut om att ta fram en sådan fullskalemotor har nu fattats av amerikanska ryndflygstyrelsen NASA.

Denna märkliga motortyp har i nära två årtionden specialstuderats vid bl a Marshall Space Flight Center i Huntsville, Alabama. Den drivs av solljuset som omvandlas till elkraft. Med dess

hjälp accelereras joner till mycket höga utströmningshastigheter.

Eftersom produkten av massan hos drivmedlet och dess hastighet avgör raketens motorkraft är denna motortyp särskilt lämpad för att under långa tider hålla igång ett visserligen svagt massflöde men med desto högre hastighet på mediet.

Efter sitt möte med Halleys komet avses detta instrumentpaket fortsätta till ett möte med kometen Tempel II. Utvecklingsarbetet, som nu initierats av NASA, avser ett "Solar Electric Propulsion Stage" (SEPS). Det skall ge kraft nog från solljuset för långa färder i rymden. Efter kometmötena avser man att se-

nare SEPS-aggregat skall användas vid studier av de mer avlägsna planeterna, men också komma till användning i jordsatellitprojekt.

Tidplanen för utvecklingsarbetet säger att man under budgetåret 1980 gör projektdefinitionerna för att sedan starta det tekniska utvecklingsarbetet 1981.

En jonraketen är alltså en elektrostatisk raketmotor där strålmassan i form av positivt laddade partiklar accelereras av ett elektrostatiskt kraftfält. Strålmassan (joner) neutraliseras av tillförda elektroner när den lämnar acceleratoren. Exempel på arbetsmedium är alkalimetaller.

Hans Werner